

Sygn. akt I C 963/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Aneta Szalkiewicz – Łosiak
Protokolant:	staż. (...)

po rozpoznaniu w dniu 10 sierpnia 2016 r. w Gdańsku, na rozprawie

sprawy z **powództwa** (...) ul. (...) w G.

przeciwko D. K.

o zapłatę z tytułu członkostwa we wspólnocie mieszkaniowej

1. zasądza od pozwanego D. K. na rzecz powódki (...) ul. (...) w G. kwotę (...) zł (sześć tysięcy trzysta trzydzieści dwa złote trzydzieści sześć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty:

- 100,05 zł od 12 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- 177,47 zł od 11 września 2013 r. do dnia zapłaty;
- 275,22 zł od 11 października 2013 r. do dnia zapłaty;
- 275,22 zł od 13 listopada 2013 r. do dnia zapłaty;
- 275,22 zł od 11 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- 275,22 zł od 11 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty;
- 275,22 zł od 11 lutego 2014 r. do dnia zapłaty;
- 275,22 zł od 11 marca 2014 r. do dnia zapłaty;
- 275,22 zł od 11 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty;
- 275,22 zł od 11 maja 2014 r. do dnia zapłaty;
- 275,22 zł od 11 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty;
- 275,22 zł od 11 lipca 2014 r. do dnia zapłaty;
- 275,22 zł od 12 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty;

- 275,22 zł od 11 września 2014 r. do dnia zapłaty;
- 275,22 zł od 11 października 2014 r. do dnia zapłaty;
- 275,22 zł od 11 listopada 2014 r. do dnia zapłaty;
- 275,22 zł od 11 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty;
- 275,22 zł od 11 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty;
- 275,22 zł od 11 lutego 2015 r. do dnia zapłaty;
- 275,22 zł od 11 marca 2015 r. do dnia zapłaty;
- 275,22 zł od 11 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty;
- 275,22 zł od 12 maja 2015 r. do dnia zapłaty;
- 275,22 zł od 11 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty;
- 275,22 zł od 11 lipca 2015 r. do dnia zapłaty,

z tym zastrzeżeniem, że od dnia 1 stycznia 2016 roku z odsetkami ustawowymi za opóźnienie,

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie,

3. zasądza od pozwanego D. K. na rzecz powódki (...) ul. (...) w G. kwotę 1.447,08 zł (tysiąc czterysta czterdzieści siedem złotych i osiem groszy) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 963/16

UZASADNIENIE

Powódka (...) ul. (...) w G., wniosła o zasądzenie od pozwanego D. K. kwoty 6777,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami tytułem zaliczki na koszt zarządu nieruchomością wspólną oraz koszty eksploatacyjne za okres od sierpnia 2013r. do lipca 2015r. Jednocześnie wniosła o zasądzenie kosztów procesu wg norm przypisanych. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że pozwany jest członkiem powodowej Wspólnoty Mieszkaniowej, a mimo to nie płaci należnych powódce zaliczek na poczet kosztów utrzymania nieruchomości wspólnej i rozliczanych przez Wspólnotę, kosztów utrzymania zajmowanego lokalu.

Pozwany D. K., w sprzeciwie od nakazu zapłaty, w którym żądanie pozwu zostało uwzględnione w całości, podniósł zarzut przedawnienia roszczenia a także zarzucił, że powódka nie przedstawiła podstawy na jakiej dokonała wyliczenia poszczególnych miesięcy na łączną sumę 6.777,14 zł.

Sąd ustalił, co następuje

D. K. jest właścicielem wyodrębnionego lokalu mieszkalnego nr (...), położonego przy ul. (...), w G.. Jako współwłaściciel nieruchomości wspólnej, w której udział związany jest z prawem do lokalu, D. K. jest członkami powodowej Wspólnoty.

(bezsporne, nadto odpis KW – k. 9-16)

(...) przy ul (...) w G., mocą uchwały współwłaścicieli określiła, że od 1 stycznia 2013r. zaliczka na poczet kosztów zarządu nieruchomością wspólną oraz kosztów związanych z dostawą do lokali wody, wynosić będzie miesięcznie 275,22 zł, w tym 63,54 zł z tytułu zaliczki na wodę. Dwa razy w roku rozliczana jest woda, na podstawie

odczytów z wodomierzy. Zawiadomienie o wysokości zaliczki oraz rozliczenie za wodę, dostarczane są właścicielom, poprzez umieszczenie informacji w ich skrzynkach pocztowych. Taki sposób doręczenia został przyjęty uchwałą współwłaścicieli.

(dowód: zeznania świadka B. S. (1) k. 66).

Pozwany nie regulował w terminie zobowiązań wobec Wspólnoty. Dokonywał jedynie jednorazowych wpłat, których suma nie pokrywała zadłużenia, aktualnego na chwilę wpłaty. Wpłaty pozwanego, w związku z tym, że nie określały tytułu, zaliczane były na poczet najdalej wymagalnych zobowiązań. W 2013r. powód wpłacił 533,86 zł. W 2014r. miały miejsce trzy wpłaty w kwocie 275 zł, 400 zł, 500 zł. Środki z tych wpłat pokryły zaległości powstałe w 2012r. Powód nie zapłacił zaliczki w pełnej wysokości za miesiące sierpień i wrzesień 2013r., za które zalegał odpowiednio 100,05 zł i 177,47 zł. Nie zapłacił zaliczki w pełnej wysokości za miesiące od października 2013r. do lipca 2015r.

dowód: zeznania B. S. (1) k. 66, kartoteka księgową k. 17-19, wezwanie do zapłaty k. 20.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zostało wykazane jedynie częściowo, dlatego zasługiwało na uwzględnienie jedynie w zakresie określonym w wyroku.

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił na podstawie wskazanych powyżej dokumentów załączonych do akt sprawy. Sąd ustaleń dokonał także na podstawie zeznań świadka B. S. (2), księgowej, która prowadzi finanse Wspólnoty i dokonuje rozliczeń jej członków. Świadek ta przedstawiła podstawę dla obciążenia członków Wspólnoty zaliczką w kwocie 275,22 zł miesięcznie wskazując, iż jest nią uchwała członków Wspólnoty, określająca wysokość zaliczki za okres od 1 stycznia 2013r. Z zeznań świadka wynikało także to, że pozwany nie reguluje w terminie zobowiązań wobec Wspólnoty, że dokonuje wpłat, których wysokość nie pokrywa jednak w całości zadłużenia. Podkreśliła przy tym, że wpłaty dokonywane przez pozwanego, wobec tego, że nie wskazują na poczet jakich zobowiązań mają być zaliczane, zarachowywane są na długi najdalej wymagalne, a te w 2013 i 2014r. sięgały jeszcze roku 2012r.

Pozwany jedynie w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzucił przedawnienie roszczenia oraz niewykazanie podstawy wyliczenia wysokości zobowiązania na kwotę zgłoszoną w pozwie. W toku postępowania nie zajął już stanowiska, nie przedstawił także przeciwdowodów, na okoliczności, które wykazane zostały zeznaniami świadka.

W niniejszej sprawie merytoryczny spór sprowadzał się więc do ustalenia, czy pozwany istotnie jest zobowiązany do zapłacenia powódce kwoty zgłoszonej w pozwie.

Bezspornym w sprawie jest, iż pozwany pozostaje właścicielem lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w budynku przy ul. (...) w G., jest również współwłaścicielem nieruchomości wspólnej.

Zgodnie z art. 12 ust. 2 i art. 13 ust. 1 ustawy o własności lokali właściciele lokali zobowiązani są uczestniczyć w kosztach zarządu związanych z utrzymaniem nieruchomości wspólnej oraz ponoszą wydatki i ciężary związane z utrzymaniem nieruchomości wspólnej w części nie znajdującej pokrycia w pożytkach i innych przychodach, przy czym wydatki te pokrywają stosownie do wielkości swoich udziałów. Na koszty zarządu nieruchomością wspólną składają się między innymi wydatki na remonty i bieżącą konserwację, opłaty za dostawę energii, gazu i wody w części dotyczącej nieruchomości wspólnej oraz opłaty za antenę zbiorczą i windę, ubezpieczenia, podatki i inne opłaty publicznoprawne, wydatki na utrzymanie porządku i czystości oraz wynagrodzenie członków zarządu lub zarządcy (art. 14).

Opłaty uiszczane przez właścicieli poszczególnych lokali dzielą się zatem na opłaty związane z kosztami zarządu nieruchomością wspólną, które to koszty zostały przykładowo wymienione w art. 14 powołanej ustawy i koszty związane z utrzymaniem własnego lokalu członka wspólnoty, o czym mowa w art. 13 ww. ustawy. Opłatami z tego

ostatniego tytułu są m.in. opłaty za media zużywane w poszczególnych lokalach, w przypadku nin. sprawy jedynie opłata za dostawę wody, rozliczana dwa razy w roku, na podstawie wskazań wodomierza.

Z faktu bycia członkiem wspólnoty wynika obowiązek uiszczania należności na pokrycie kosztów utrzymania nieruchomości, które w myśl art. 15 ustawy o własności lokali, winne być płatne zaliczkowo, z góry do dnia 10 – go każdego miesiąca. Cytowany przepis wyznacza kręgowi adresatów oznaczone obowiązki o charakterze generalnym. Norma ta ustala pewną powinność. Realizacja owej powinności odbyć się może wyłącznie po konkretyzacji obowiązku uczestniczenia w kosztach i ponoszenia opłat poprzez ustalenie wysokości tejże opłaty. Nie było więc wątpliwości co do tego, że pozwany zobowiązany jest do partycypacji w tych kosztach, że zobowiązany jest do ponoszenia opłat, o których mowa w ustawie.

Z uwagi na datę złożenia pozwu tj. 28 lipiec 2015r., nie ma podstaw by przyjąć, że roszczenia powódki zgłoszone w nin. postępowaniu uległy przedawnieniu. Okres, jaki powódka rozlicza w nin. sprawie obejmuje należności od czerwca 2013r. Przyjmując, że roszczenie z tytułu obowiązku świadczenia członka wspólnoty na jej rzecz wskazanych zaliczek, przedawnienia się jako świadczenie okresowe, w terminie 3 lat, z pewnością do przedawnienia roszczeń zgłoszonych w pozwie nie doszło.

W ocenie Sądu, częściowo niezasadnym okazał się ostatecznie zarzut pozwanego niewykazania podstawy na jakiej Wspólnota dokonała rozliczenia poszczególnych miesięcy na kwotę zgłoszoną w pozwie. Na mocy art. 6 kc, zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, to powódka winna była udowodnić to, że pozwany zobowiązany jest wobec Wspólnoty, a także wysokość tego zobowiązania. Przepis ten formułuje podstawową regułę rozkładu ciężaru dowodu w sporze cywilnoprawnym, wskazując przede wszystkim, kogo obciążają skutki niepowodzenia procesu dowodzenia (tak zwany ciężar dowodu w znaczeniu materialnoprawnym). W świetle wynikającej z tego przepisu reguły, za prawdziwe mogą być w procesie cywilnym przyjęte jedynie te fakty, które zostały udowodnione przez stronę obciążoną obowiązkiem dowodzenia, zaś pominięte powinny zostać te fakty, które przez stronę obciążoną obowiązkiem dowodzenia nie zostały w sposób należyty wykazane. Nie budzi przy tym wątpliwości, że w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, to stronę powodową obciążał obowiązek wykazania istnienia roszczenia materialnoprawnego, stanowiącego podstawę dochodzonego w tej sprawie żądania zapłaty. Przy czym za dowód w tym zakresie nie może być uznane wskazanie samej należności i zasad jej ustalenia, bez odniesienia się do materiałów, na podstawie których została wyliczona.

Powódka, na potwierdzenie istnienia zobowiązania powoda oraz jego wysokości, załączyła do pozwu odpis z księgi wieczystej oraz kartoteki księgowo, które obrazować miały rozliczenia pozwanego, przy uwzględnieniu wysokości dokonywanych wpłat. Z tego materiału dowodowego, nie sposób było ustalić jaka jest podstawa do obciążenia powoda kwotami, wskazanymi w tych kartotekach, których dane powielone zostały w pozwie. Jednak braki w tym zakresie, dostrzeżone przez pozwanego w sprzeczności od nakazu zapłaty, zostały uzupełnione na rozprawie, podczas przesłuchania świadka B. S. (2). Świadek ta wskazała, że podstawą obciążenia pozwanego jest uchwała podjęta przez członków Wspólnoty, w której uchwalono, że od dnia 1 stycznia 2013r. współwłaściciele obciąża obowiązek zapłaty zaliczki w kwocie 275,22 zł miesięcznie. Świadek ta podkreślała przy tym to, że pozwany nie kwestionował nigdy wysokości obciążania, po prostu nie płacił należności regularnie, a jednorazowe wpłaty których dokonywał, nie pokrywały całego zadłużenia aktualnego na chwilę wpłaty. Poza tym, z zeznań świadka wynikało także to, że pozwany był zawiadamiany o wysokości zaliczki, o sposobie jej rozliczenia w ten sposób, że do jego skrzynki pocztowej, wrzucane były dokumenty, z których te dane wynikały. Z zeznań świadka wynikało także to, że pozew objęty jest okresem, aktualnego zadłużenia na chwilę wystąpienia z roszczeniem. Świadek przyznała, że w okresie, którego pozew dotyczy, pozwany dokonywał wpłat na rzecz Wspólnoty, jednak z uwagi na wcześniejsze zaległości, wpłaty te pokryły zobowiązania pozwanego jeszcze za rok 2012r. W ocenie Sądu, nie było podstaw by zakwestionować zeznania świadka, która w sposób jasny i konsekwentny, przytoczyła okoliczności związane z rozliczeniami pozwanego z powódką, a także zasady obciążania pozwanego zaliczką, o określonej wysokości a także sposób zaliczenia dokonanych przez niego wpłat. Dlatego Sąd uczynił zeznania świadka podstawą ustaleń w nin. sprawie, zwłaszcza, że pozwany – po przeprowadzeniu dowodu na rozprawie – nie przedstawił żadnych dowodów przeciwko potwierdzonym przez świadka

okolicznościom, nie zakwestionował ich treści, w ogóle nie zajął dalszego stanowiska, w tym również co do twierdzeń podniesionych przez świadka.

Dlatego, Sąd uznał, jako wykazany obowiązek uiszczenia przez powoda zaliczki na poczet kosztów zarządu nieruchomością wspólną i dostawę wody do lokalu w kwocie 275,22 zł miesięcznie oraz to, że pozwany z tego obowiązku nie wywiązał się w pełni za okres od sierpnia 2013r. do lipca 2015r. Powódka dochodziła z tego tytułu za miesiąc sierpień 2013r. kwoty 100,05 zł, a za miesiąc wrzesień 2013r. kwoty 177,47 zł. Za pozostałe miesiące należała jej się pełna kwota tj. 275,22 zł. Zatem za okres od sierpnia 2013r do lipca 2015r. z tytułu zaliczki na poczet kosztów zarządu nieruchomością wspólną oraz kosztów dostawy wody do lokalu, pozwany zobowiązany był do zapłaty kwoty w sumie **6.332,36 zł.**

Sąd zasądził na rzecz powódki jedynie powyższą wartość uznając, że nie wykazała ona żądania w pozostałym zakresie. W ocenie Sądu, materiał dowody załączony do akt sprawy, zwłaszcza wobec podniesionych przez pozwanego zarzutów, wymagał uzupełnienia, w stosunku do tego co zostało zaoferowane w pozwie. Sąd, w świetle zeznań świadka, przyjął jako wykazaną wysokość uchwalonej zaliczki, a także fakt istnienia zadłużenia po stronie pozwanego. Podkreślić bowiem należy, że zobowiązanie, którego dochodzi powódka w nin. postępowaniu, to należność, która obciąża nie tylko pozwanego, ale wszystkich członków wspólnoty. Z wpłat tych osób pokrywane są konkretne wydatki związane z utrzymaniem nieruchomości wspólnej, co więcej część z uiszczanej zaliczki pokrywa indywidualne wydatki pozwanego. Mimo braku wpłat pozwanego, Wspólnotę obciążają konkretne wydatki, które uregulowane muszą zostać w terminie. Brak wpłat jednego z członków obciąża Wspólnotę, co faktycznie oznacza, obciążenie pozostałych współwłaścicieli. Dlatego konieczne jest by w sprawie, w której dochodzona jest zapłata od współwłaściciela nieruchomości wspólnej - dłużnika, wykazać nie tylko podstawę dla ustalenia wysokości miesięcznej zaliczki, ale także sposób jej rozliczenia, zwłaszcza w sytuacji, gdy faktyczne koszty, zwłaszcza te indywidualne, przekraczają jej wartość.

W ocenie Sądu, powódka nie przedstawiła dowodów, na podstawie których możliwa była ocena zasadności żądania, poza przyznaną w wyroku kwotą odpowiadającą wartości należnych zaliczek. W kartotekach księgowych, przy niektórych miesiącach, poza kwotą zaliczki wskazane są dodatkowe wartości lub kwota należność za dany miesiąc jest wyższa, niż wysokość ustalonej zaliczki. Podczas zeznań świadek wskazała, że różnice te wynikają z rozliczenia wody, dostarczonej do lokalu a to, że wartość na rachunku pozwanego jest wyższa niż kwota zaliczki wskazuje, że zużył on więcej wody, niż przyjęto przy określeniu wysokości zaliczki. Stąd obowiązek dopłaty. Jednak, na podstawie zeznań świadka, możliwe było jedynie ustalenie, że od pozwanego należy się dopłata za wodę. Natomiast strona powodowa nie załączyła do akt sprawy praktycznie żadnego dowodu, na podstawie którego można by ustalić, jakie było zużycie wody przez pozwanego w spornym okresie, jakie zużycie przyjęto przy określeniu zaliczki, na jakiej podstawie ustalono, że pozwany ma dopłacić za wodę i co najistotniejsze, nie było żadnych podstaw by dokonać weryfikacji kwoty zgłoszonej do dopłaty. Z pewnością dowodu na powyższą okoliczność nie mogą stanowić korekty księgowe, załączone do akt. Zestawienia te nie mają nawet waloru dokumentu prywatnego, o którym mowa w art. 245 kpc, bowiem nie zostały opatrzone podpisem przez osobę je sporządzającą. Stanowią jedynie niepodpisane wydruki. Poza tym, z kartotek tych wynika jedynie określona, ostateczna wartość, na ich podstawie nie sposób dokonać ustalenia w zakresie podstawy dodatkowego obciążenia pozwanego, a tym bardziej oceny wysokości dodatkowej należności.

Powódka nie złożyła więc żadnych dokumentów, na podstawie których możliwe byłoby zweryfikowanie jej stanowiska, co do istnienia zobowiązania pozwanego w zakresie, w jakim przekracza ono kwotę miesięcznej zaliczki. Podkreślić przy tym należy, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego, rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych, pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów, zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art.232 kpc). Sąd ma co prawda możliwość wsparcia stron, jednakże może to nastąpić jedynie w wyjątkowych przypadkach, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca, tym bardziej, iż strona powodowa była reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika. Dlatego Sąd oddalił wniosek pełn. powódki o zobowiązanie do uzupełnienia pozwu.

Sąd zwraca uwagę, iż materialnoprawną zasadę rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 kc), uzupełniają reguły procesowe w szczególności art. 3 kpc, nakazujące stronom przejawiać aktywność w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne, w szczególności wskazywać dowody. Obowiązek przedstawienia dowodów odnosi się zarówno do przesłanek dotyczących samej zasadności dochodzonego roszczenia, jak i jego wysokości. Niedochowanie powyższych obowiązków skutkuje ryzykiem przegrania procesu przez stronę, którą obciążał ciężar wykazania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Powódka powinna była w trakcie procesu wykazać bezsprzecznie i jednoznacznie, odpowiednimi dokumentami, sposób ustalenia wysokości zadłużenia pozwanego, również w zakresie dopłat, przekraczających wysokość miesięcznej zaliczki. Z uwagi na nieprzedłożenie dokumentów, na podstawie których w prosty matematyczny sposób można byłoby wyliczyć wysokość zadłużenia w tym zakresie, Sąd nie miał możliwości weryfikacji żądania ponad to, które odpowiadało wysokości należnej od pozwanego miesięcznej zaliczki. Nie ulega wątpliwości, iż skoro powódka była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, miała świadomość konsekwencji poniesienia realizacji obowiązku udowodnienia roszczenia dochodzonego pozwem.

Reasumując, Sąd uznał, iż powódka nie wykazała wysokości oraz precyzyjnego sposobu wyliczenia kwot, które przekraczały wartość miesięcznej zaliczki, z tego względu na mocy art. 6 kc a contrario, powództwo w tym zakresie zostało oddalone.

Sąd przyznając odsetki, miał na uwadze treść art. 481 k.p.c., zgodnie z którym odsetki należą się za okres opóźnienia. W związku z tym, że przedmiotem żądania powódki były świadczenia należne od pozwanego z tytułu zaliczek na poczet kosztów zarządu nieruchomością wspólną, pozwany zobowiązany była do ich świadczenia co miesiąc, do 10 – go dnia miesiąca, za który zaliczka była należna (art. 15 ustawy). Po bezskutecznym upływie tego terminu popadał w opóźnienie, za którego czas – w myśl art. 481 k.c. - należne są odsetki ustawowe. Powódka zażądała odsetek, od kwot należnych zaliczek za odpowiednie miesiące, od 11 – go dnia, danego miesiąca. Co do zasady, odsetki określone w ten sposób powódce się należały. Jednak, w niektórych miesiącach, dzień 10, wypadał w niedzielę lub w święto, dlatego termin zapłaty przesunął się na dzień następny, czyli 11 dzień danego miesiąca. Tak było w sierpniu 2013r., tak było również w sierpniu 2014r., i w maju 2015r. W listopadzie 2013r., dzień 10 to była niedziela, dzień 11 był także dniem świątecznym, więc termin zapłaty upływał w dniu 12 listopada 2013r. Dlatego, Sąd odsetki za zaliczki należne w tych miesiącach, mając na uwadze treść art. 115 k.c. przyznał od dnia: odpowiednio od 12 sierpnia 2013r, 13 listopada 2013r., 12 sierpnia 2014r. i 12 maja 2015r., zastrzegając, że od dnia 1 stycznia 2016r., należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

Sąd rozstrzygając o kosztach postępowania miał z jednej strony na uwadze treść art. 98 k.p.c., 99 k.p.c zgodnie z którym stronom procesu należy się zwrot kosztów procesu, oraz treść art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego uwzględnienia żądania, koszty rozdziela się między stronami w stosunku do zakresu w jakim powództwo zostało uwzględnione. Powódka wygrała proces w 93%, co odzwierciedla relację sumy dochodzonej pozwem do sumy wskazanej w pkt 1 wyroku. Koszty powódki to 1.556 zł, w tym 339 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, oraz kwota 1.200 zł należna tytułem kosztów zastępstwa procesowego dla pełnomocnika procesowego powoda w wysokości jednokrotnej stawki minimalnej, które Sąd ustalił na mocy § 6 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielanej z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 roku Nr 461), z tego 93% to kwota 1.447,08 zł przyznana powódce w wyroku.

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)